

Chương 2

Lily và Robert vòng xe ngược về hướng trang viên Brackenbridge cùng với Malkin phi theo sau. Hai đứa hướng xe chạy qua những cánh cửa rộng mở trên bức tường đá vững chãi và lách cách dừng xe lại.

Malkin hít hà một đôi chân kim khí đang thò ra từ gầm trước của chiếc xe chạy hơi nước.

“Đề tôi ra nào!” Đội trưởng Springer lăn mình ra khỏi gầm chiếc xe. Gương mặt bằng kim loại của bác lem nhem toàn dầu máy, nhưng đó cũng chẳng phải điều gì bất thường cho cam, bởi bác là một người máy. Bác thả cây cờ lê của mình vào hộp dụng cụ lớn bằng thiếc và lục lọi tìm một món đồ khác. “Cha cháu đang tìm cháu đây.” Bác bảo Lily. “Cháu lại trễ bữa sáng rồi.” Bác khụt khịt phản đối nghe như âm thanh đồng hồ tích tắc chạy. “Mấy chú cá con ời, động cơ thì không chạy được nếu thiếu nhiên liệu, các cháu biết đấy.”

“Chúng cháu biết ạ.” Lily nói. Con bé và Robert dựng xe cạnh bức tường bên trong một gian nhà trống và vội vã chạy qua sân để vào nhà.

Tối được phòng ăn, hai đứa thấy cha đang ngồi đó và ăn ngon lành một đĩa cá trích muối hun khói.

“À, những kẻ lang thang đã trở về” Cha reo lên. “Đi ngắm khí cầu phải không?”

Malkin nhảy lên một chiếc ghế và đặt tờ *Nhật báo Cog* lên mặt bàn. “Chỉ đơn giản là đi lượm báo thôi. Của ngài đây - nham nhở hết cả rồi.” Con cáo lấy mũi đẩy tờ báo về phía ông John rồi nhảy xuống và lẩn bên dưới bàn.

Cha vuốt phẳng những trang báo nhăn nhúm ra. Lily những tưởng ông sẽ đọc ngay câu chuyện vượt ngục giết gân kia, nhưng thay vì thế, ông lại mở phần tin công nghệ ra, đeo cặp kính nửa vầng trăng của mình lên rồi cúi đầu nhìn vào những mẫu tin được in bé tí tẹo.

“Cha không định đọc tin chính sao ạ?” Con bé hỏi khi rướn sang để giành giật vài trang câu đố cho mình.

“Tin này còn thú vị hơn nhiều.” Cha lầm nhảm.

Lily thở dài, con bé quá đói để có thể tranh luận. Hơn nữa, nó biết cha sẽ chẳng để tai nghe đâu. Ông đang chìm đắm trong những báo cáo về các sáng chế mới được tạo ra ở nước Anh.

Wingnut, người hầu máy, hối hả bước vào. Hàng lông mày làm bằng kim loại của ông nhăn lại tập trung khi ông đặt chiếc khay bạc xuống rồi bùng phát cháo, đĩa thịt hun khói, trứng và bánh mì cho mỗi đĩa.

Lại một lần nữa, có quá nhiều đồ ăn thức uống. Bà đầu bếp Rust hầu như chẳng bao giờ biết tới khái niệm giảm bớt số lượng, và do đó, bà luôn nấu hơi quá tay. Nhưng hôm nay, hai suất ăn sáng Lily cũng chấp hết, con bé ngẩng vào chỗ của mình và đánh chén ngay tức thì. Sau một chuyến đạp xe dài, nó cảm giác như có một đội quân đói cồn cào đang diễu hành quanh khoang dạ dày của nó đòi được cho ăn.

Lily nhét đầy mồm hết cháo, bánh mì, thịt hun khói rồi tới trứng, và nhìn sang Robert ở phía bên kia bàn. Cậu nở một nụ cười uể oải nhất từng

thấy. Nước da Robert đã tái nhợt đi quá đổi và cậu hầu như chẳng ăn uống gì. Lúc trước Lily chưa nhận ra, có những quầng xám mệt mỏi hằn dưới mắt của Robert.

Con bé đoán chắc nguyên nhân là do chuyển về thăm cửa hiệu vừa rồi. Đạo gần đây, Lily bắt đầu nghi ngờ Robert thường xuyên thực hiện những chuyến đi chệch đường bí mật như vậy. Cậu bạn có xu hướng biến mất vào những thời điểm lạ lùng với ý nghĩ sẽ chẳng ai có thể để ý thấy. Nhưng Lily biết rõ. Con bé lúc nào chẳng để ý xem bạn mình đang ở đâu, như kiểu nó hơi bị nhạy cảm thái quá với vấn đề này vậy. Việc bắt gặp Robert ở Cửa hiệu Đồng hồ của nhà Townsend hôm nay chỉ khẳng định thêm những nghi ngờ của nó: Robert đang khao khát muốn có lại cuộc sống xưa kia. Nó hiểu cảm giác ấy như thế nào, nhưng cứ đeo bám mãi quá khứ sẽ chỉ khiến cậu bạn đau buồn mà thôi. Nó thấy đồng cảm với Robert.

Ngày nào Lily cũng nhớ mẹ. Có lẽ đó là cơn đau trong ngực nó, như thể từng có một sợi dây kết nối giữa hai mẹ con bị đứt rời, hoặc là một ký ức nào đó râm ran gọi lại. Những chiếc ôm đã nửa bị lãng quên và những cuộc đối thoại nhạt nhòa - chúng quanh quẩn đâu đó bên trong nó rồi thỉnh thoảng lại hiện lên, cứ như khi ta thoáng gặp một làn hương thoảng nhẹ nhàng nhất của một mùi thơm đã phai nhạt mà không thể biết đích xác nó đang ở nơi nào.

Nỗi đau mất mát chắc hẳn thấm thía hơn đối với Robert, bởi vết cắt ấy còn mới và sâu. Cậu hẳn đã nghĩ về ba mình từng giờ mỗi ngày. Và có lẽ Robert cảm thấy mình không thể nói ra, hoặc lo ngại rằng Lily hay cha con bé sẽ nghĩ mình là kẻ vô ơn. Nhưng Robert thật ngốc khi nghĩ cậu không thể thành thật với gia đình con bé.

“Nghe này.” Cha rũ tờ báo ra. “Hôm nay nghị viện đã bỏ phiếu biểu quyết việc xây dựng một trạm năng lượng mới ở phố Lots, khu Hoàng gia Kensington và Chelsea, cùng với các kế hoạch triển khai nguồn điện cho toàn bộ hệ thống ngân và tây London.”

“Tin ấy chẳng hay ho gì.” Lily nói.

Cha chỉnh lại đôi mắt kính đang lệch xuống mũi ông. “Dĩ nhiên là nó hay ho chứ, Lily. Điện năng chính là tương lai đây. Tại sao ư, kể từ hồi ông Edison lần đầu tiên thắp sáng những ngọn đèn đường trên cầu cạn Holbom mười lăm năm trước, những kỹ sư ở London đã phấn đấu nỗ lực để tạo nên những trạm điện lớn hơn và tốt hơn, để trong tương lai có thể truyền tải điện năng một cách hiệu quả quanh thành phố, và một ngày nào đó là trên khắp đất nước này.”

Ông bắt đầu dịch chuyển những lọ gia vị trên bàn. “Ý cha là, hãy tưởng tượng lọ hạt tiêu này là một trạm điện, và cái nĩa này là một đường ray xe lửa, mà tốt hơn là tưởng tượng bằng con dao này.”

“Đó là dao của con!” Lily la ó. “Trả cho con! Con đang ăn mà!”

Cha đưa con dao về phía con bé. “Nhưng nghe này, Lily... đi đâu này mới quan trọng. Trong cuộc đời con, có lẽ sẽ không còn động cơ chạy bằng bộ máy đồng hồ hay xe chạy hơi nước nữa. Sự thật là, sẽ rất nhanh thôi, tất cả mọi thứ đều sẽ chạy bằng điện.”

Lily giằng lấy con dao từ cha và cắt một lát thịt hun khói khác.

“Tiếp theo đó...” Cha tiếp tục. “Những người chế tạo máy như cha con đây sẽ chẳng còn việc gì mà làm. Những người máy cũng vậy. Vô số những đồ gia dụng chạy điện sẽ thay thế họ.”

Có tiếng loảng xoảng ở phía sau, khi ông Wingnut đánh rơi cái khay bạc của mình, làm đổ một đĩa cá trích xông khói xuống sàn.

“Tôi xin lỗi!” Ông lắp bắp nói, và Lily nghe tiếng ông người máy lăm băm nho nhỏ trong hơi thở khi ông vội vàng tìm quanh nhặt những chiếc xương cá bé tí đang mắc trên thảm. “Thật là vô lý leng keng quái quỷ!”

“Trong khi chờ đợi ngày ấy xảy ra, cha đang ngó lơ câu chuyện hấp dẫn bậc nhất của năm nằm ngay dưới mũi cha. Cuộc vượt ngục táo bạo của một tù nhân xấu xa tên là Jack Door, đưa tin bởi cô bạn Anna của nhà ta.” Lily nói và gõ cái nĩa dính đầy trứng của mình vào đăng trước tờ báo một cách nóng nảy.

Cha chăm chú nhìn vào dòng tin vẫn nổi bật phía dưới tit chính. “Chà chà, cha thấy là cô ấy đang là phóng viên đỉnh của tòa báo này. Một phụ nữ tiên phong, tuyệt vời!”

Lily nguyền. “Có hàng đồng phụ nữ là phóng viên hàng đầu, cha à. Cha chưa từng nghe danh Nellie Bly hay Elizabeth Bisland sao?”

“Sao lại không chứ, dĩ nhiên cha đã nghe danh họ!” Cha nhòm vào bài báo. “Tên đề tiện Jack này là ai đây? Hắn đã từng cướp của Nữ hoàng, bài báo nói...”

“Đúng vậy.” Lily trả lời. “Ông ta đã bị kết án tù chung thân. Và rồi ông ta đã viết một cuốn sách trong tù mang tên *Jack Door Khét tiếng: Chuyên gia thoát hiểm và Kẻ trộm đại tài!* Cuốn sách được xếp vào hàng truyện kinh dị một xu, nhưng con đã đọc nó năm ngoái. Quả là phi thường!”

“Nghe có vẻ thị phi hơn là phi thường đây.” Malkin nói.

“Và là một kẻ đáng sợ nếu những gì trong bài báo của cô Anna là thật.” Robert nói thêm. “Làm thế nào ông ta tuồn được cuốn sách ra ngoài nhà tù,

kiểu gì mới được, nếu đang bị canh giữ ở mức an ninh tối đa?”

Lily cắn một miếng bánh mì to tướng. “Chẳng ai biết. Nhưng ông ta đã xoay xử thế nào đó. Nếu bạn mà là một chuyên gia thoát hiểm thì bạn sẽ có những kỹ năng kiểu như vậy thôi, Robert”

Robert đẩy thức ăn của mình sang một bên, cậu không ăn gì mấy vì quá bận tâm nghĩ về bóng ma sau ô cửa sổ. Ít ra thì câu chuyện của Lily cũng giúp cậu sao lãng đi. “Đó là những gì mà cuốn sách của tay Jack đó viết sao?” Robert hỏi. “Về những mảnh lừa và những vụ trộm cướp nổi tiếng của ông ta?”

“Không hẳn.” Lily nói, phun đầy vụn bánh mì khắp đĩa của mình. “Hầu hết kể về phương thức cạy khóa thôi. Mảnh đó và cách phá những dây xích không thể phá vỡ... Ôi, và cách để buộc những nút thắt không gỡ ra nổi nữa.”

“Tại làm sao mà con lại cần biết mấy thứ đó?” Cha hỏi.

Lily liếm đầu ngón tay và nhặt từng mẩu vụn bánh mì lên. “Chúng có ích h ồi bọn con giải cứu cha mà, phải chứ?”

“Nếu nhớ không nhầm thì tôi mới là người thực hiện phần xuất sắc hơn trong nhiệm vụ giải cứu khi ấy.” Một giọng nói vang lên bên dưới bàn.

Lily tảng lờ Malkin đi và sẫm soi trang hai của tờ báo. “Có thêm chút ít về tiểu sử của Jack ở đây... Bài báo nói rằng ông ta từng biểu diễn ở West End* cùng với gia đình. Khi chán ngán công việc này, ông ta bắt đầu sử dụng những kỹ năng mình có để ăn trộm các tài sản quốc gia - đó là trước phi vụ ông ta xoáy viên kim cương của Nữ hoàng.”

“Làm sao họ biết được ông ta là người gây ra những vụ trộm cướp khác?” Robert hỏi. “Thủ phạm có thể là bất cứ ai.”

“À.” Lily mỉm cười. “Ông ta có một danh thiếp. Ở mỗi ngôi nhà Jack ăn trộm, ông ta thường để lại một lá bài J Rô* găm trên tường. Đó là cách mà người ta rốt cuộc đã bắt được ông ta. Chà, và ngoài ra, có ai đó chỉ điểm nơi ở của ông ta cho cảnh sát nữa.”

“Thật là một cách leng keng ngu ngốc để tự nhận trách nhiệm về mình!” Malkin cảm thán.

“Đúng thế.” Con bé đồng ý. “Ông ta thậm chí còn buộc một lá bài vào đuôi con voi khi trộm viên Kim cương Mặt Trăng Máu ngay trên sân khấu. Vậy nên cảnh sát chẳng cần phải sử dụng mấy kỹ thuật lấy dấu vân tay đời mới để chứng minh ông ta có tội. Họ giam ông ta suốt đời chỉ vì mấy lá bài đó.” Lily nhìn xuống bài báo. “Cô Anna gọi cuộc vượt ngục của ông ta là cuộc vượt ngục táo bạo nhất mọi thời đại.”

“Khí cầu và ảo giác hơi!” Bà Rust nói, bà đã vào phòng với một đĩa bánh xốp trong lúc Lily đang thao thao bất tuyệt. “Hãy hy vọng ông ta sẽ không bao giờ bén mảng đến đây. Tên lừa đảo ấy chắc hẳn đã lại ngựa quen đường cũ, trở lại sự nghiệp trộm cắp rồi.” Trên đường trở lại căn bếp, bà cúi xuống giúp ông Wingnut dọn sạch số cá trích xông khói rơi vãi.

“Ông ta không hứng thú với các phát minh đâu, bà Rust ạ. Ông ta chỉ ăn cắp đá quý và chúng ta thì làm gì có món đá quý nào đâu.”

“Họa tiết răng cưa và xương cá trích hơi! Bà nên nghĩ như vậy.” Bà Rust lúng túng.

“Và thật biết ơn Chúa trời tích tắc về đi đâu ấy!” Ông Wingnut thêm vào.

“Còn nữa này.” Cha nói. Ông giờ đã thấy hấp dẫn và tự mình đọc bài báo. “Trong này nói viên kim cương chưa bao giờ tìm lại được, dù họ đã

treo giải thưởng mười nghìn bảng, và trong suốt thời gian mười lăm năm dài trong tù, J Rô chưa bao giờ hé lộ nơi giấu nó.”

“Đó là biệt danh của ông ta.” Lily nói thầm với Robert. “Vì những lá bài.”

Cha ho một tiếng lớn, ý là ông còn chưa đọc hết. “Cộng thêm vào giải thưởng chính cho việc tìm lại viên Kim cương Mặt Trăng Máu, một phần thưởng phụ trị giá năm nghìn bảng sẽ được tặng cho ai cung cấp bất cứ thông tin nào giúp bắt lại Jack.” Ông đẩy tờ báo ra và trăn ngâm gặm một miếng bánh mì. “Chúng ta có thể làm bao nhiêu việc với một phần nhỏ số tiền ấy!”

Lily nghĩ có lẽ cha nói phải. Mặc dù cha luôn cố che giấu, nhưng đồ đạc gần đây đã thừa thớt đi đôi chút. Có lẽ đó là vì Madame Verdigris và ông Sunder đã tiêu tán nhiều giấy tờ phát minh đáng giá của cha vào năm ngoái và vẫn chưa hoàn trả lại chúng.

Ý nghĩ cuối cùng này dường như đã khiến cha bật dậy khỏi ghế mình, ông đứng dậy và gấp tờ báo kẹp dưới nách.

“Thôi đủ rồi, cha có việc phải làm. Cha cần phải hoàn tất công việc sửa chữa cho cô Tock.” Ông nói.

* * *

Thông thường thì sau bữa sáng, Lily và Robert sẽ tham gia những buổi học ở phòng trẻ với sự giám sát của bà Rust, nhưng tới nửa bài tập đọc hiểu siêu chán mà họ phải làm, bà người máy sẽ hết cút, và hai đứa lại chớp lấy cơ hội này để trốn học và rình mò xem cha đang làm gì.

Hình tia sét trên cánh cửa xưởng làm việc vốn mang ý nghĩa biểu trưng cho nguy hiểm, nhưng Lily thích tưởng tượng rằng nó thể hiện cho những món đồ đầy cảm hứng chất đầy trong đó. Con bé xoay tay nắm cửa và hai đứa bước vào trong.

Đây là một nơi tuyệt diệu, lớn hơn xưởng làm việc cũ của ba Robert và chứa nhiều cơ cấu chạy đồng hồ hơn cả bên trong tháp Big Ben, nhưng lại vắng đi một vài nét ấm cúng nhất định. Robert nhận thấy như vậy ở tất cả phần còn lại của trang viên Brackenbridge, hơi quá rộng lớn, hơi quá đồ sộ. Cậu chưa từng cảm thấy nơi đây như là gia đình, bởi mọi người phân tán cách nhau xa quá.

“Các con đã học xong rồi cơ đây?” Cha ngược nhìn lên, còn Malkin đang nằm bên dưới ghế và gặm nhấm dây giày của ông. Ông xua con cáo đi và đứng dậy, ra hiệu cho bọn trẻ tới gần. “Hãy đến và nhìn thứ này, một bộ não hoạt động bằng nguyên lý đồng hồ đích thực!” Cha nói và chỉ vào cô Tock, người hầu máy, đang ngồi bất động trên bàn gia công, đôi chân cứng đờ đang lúc lắc phía dưới và cái nắp ở đằng trước hộp sọ của cô đang để mở. Cô đã bị cụng đầu khi đang quét dọn và làm việc nhà, cú va đập khiến một bánh răng bị rời ra và chạy lung tung bên trong đầu khiến cô có những hành động kỳ quái nhất từ trước tới nay.

Cha lôi chiếc bánh răng có vấn đề ra và đưa cho hai đứa. “Những bánh răng này kết nối với nhau, gần giống như những liên hợp thần kinh trong đầu các con vậy. Chuyển động quay của chúng cho phép những ý nghĩ truyền qua nhận thức của cô ấy. Chỉ cần một chiếc không đúng vị trí là cô ấy sẽ chẳng thể nhớ được ngày tháng!”

Những lời cha kể về bộ máy đồng hồ khiến tâm trí Lily trôi về bộ máy bên trong con bé và làm nó lo lắng. Nó có cảm giác không trùng khớp như

kiểu một cái núm vuông nhét trong một cái lỗ tròn vậy. Cảm giác ấy không chỉ là vì trái tim máy đang bơm máu đi khắp cơ thể nó với từng nhịp tim cơ khí. Kể cả trước đây khi chưa biết trong mình có một trái tim làm bằng cỗ máy chuyển động vĩnh cửu, nó đã luôn cảm thấy mình khác biệt so với những đứa con gái khác. Sự thật là, việc khám phá ra nó có thể sống trường sinh bất tử chỉ khiến Lily cảm thấy mình bất đồng bộ hơn với thế giới mà thôi. Nó nhìn sang Robert, nhưng hình như cậu cũng không được tập trung giống nó.

Vấn đề là Robert không thể rũ bỏ hình ảnh gương mặt ba mình trên ô cửa sổ ấy. Có phải đó thực sự chỉ là một bóng ma? Trong một thoáng, Robert băn khoăn không biết có nên hỏi Giáo sư Hartman hay không, nhưng rồi cậu quyết định ghìm ý muốn ấy lại. Cậu không muốn làm phiền ông không đúng lúc. Giáo sư chắc hẳn sẽ nói cậu tưởng tượng ra mọi thứ hoặc đang bị điên. Thay vào đó, Robert cố tập trung vào những gì ông John đang nói, nhưng tất cả cuộc nói chuyện về bộ máy đồng hồ này chỉ làm cho cậu nghĩ về cuộc sống trước kia khi còn là thợ học việc của ba và khiến cậu càng nhớ thương ông Thaddeus hơn mà thôi.

“Đó.” Ông John thay thế các bánh răng cuối cùng. “Đây là bước cuối cùng của chuỗi rắc rối này. Cô ấy sẽ lại trở về thời huy hoàng của mình ngay thôi.”

“Ôi trời! Con quên bég mất!” Lily lôi ví ra khỏi túi áo trước của mình với lực mạnh đến nỗi bức thư, con cúc, cái đồng hồ đeo tay và tiên nong bay tứ tung ra khỏi túi nó và rơi vãi khắp bàn. Nó lượm lại đồ đạc của mình và đưa cha bức thư. “Chúng con nhận được bức thư này từ bưu điện, bác Mũi Đồng ở ga hàng không nói nó được gửi từ Nữ hoàng ạ.”

“Con quên bém một bức thư của Nữ hoàng à?” Ông John nhìn về ngò
vực.

“Con...” Lily ngượng ngùng. “Con quá thích thú với câu chuyện vượt
ngục đến nỗi nó biến sạch khỏi trí nhớ của con luôn.”

“Không sao.” Ông John đặt bức thư lên bàn gia công bên cạnh cô Tock
và cẩn thận hoàn thành công việc bắt vít chặt chẽ chiếc nắp trên đầu của cô.

“Ờ...” Lily nói. “Cha không định mở thư ra xem à?”

“Cháu có thể giúp, nếu bác muốn...” Robert với tới bức thư.

“Chờ chút nữa.” Ông John chống khuỷu tay xuống bàn gia công và
chụm hai tay vào nhau thành hình tháp, giống như ông vẫn luôn làm khi
đang cố dạy một bài học. “Các con biết đấy, kiên nhẫn là một đức tính tốt.
Trước tiên, chúng ta phải sửa xong cho cô Tock đây đã.”

“Đây không phải lúc để giảng bài đâu cha.” Lily bước tới ông để có thể
nhào về trước và xem lá thư.

“Đúng thế.” Robert nói. “Xin bác, hãy xem bức thư nói gì đi ạ.”

Ông John thở dài và cẩn thận phong bì thư lên, bóc niêm phong rồi rạch mở
bằng chiếc tua vít của ông.

Lily và Robert nghiêng người tới gần hơn. Ngay cả Malkin, vẫn đang
giả vờ ra vẻ như thể nhận thư từ Nữ hoàng là việc thường ngày ở huyện
với nó, cũng đã nhảy lên trên bàn gia công để quan sát diễn biến.

Ông John đặt tua vít xuống, và với một động tác khoa trương đầy trang
trọng dành cho các khán giả của mình, ông cho tay vào phong bì và lấy ra
một tờ giấy dày màu kem.

Ông cẩn thận mở nó ra, nhưng rồi khi bắt đầu đọc thư, nụ cười của ông
tắt ngấm. “Trời đất!” Ông lẩm bẩm.

“Gì vậy ạ?” Robert hỏi. “Có vấn đề gì sao?”

“Đúng đấy.” Lily nói. “Cha nói với bọn con đi.”

Ông John hắng giọng. “Nữ hoàng muốn cha làm một chuyến đến London, tới Hiệp hội Chế tạo máy và sửa voi máy Elephanta.”

“Ý bác là con thú máy đã bị Jack trộm viên kim cương trên người?” Robert hỏi.

“Đúng là nó.” Ông John gật đầu. “Đó là sinh vật máy đầu tiên được tạo ra. Hoàng thân Albert đã đặt làm nó cho Lễ đăng quang. Viên Kim cương Mặt Trăng Máu là nguồn năng lượng của nó. Nữ hoàng có vẻ nghĩ rằng cha, một thợ máy và người chế tạo thú máy nổi tiếng, có thể tìm được cách khiến con voi ấy sống lại để tham dự Lễ kỷ niệm.”

Robert kinh ngạc. “Nhưng chỉ còn có bốn ngày nữa thôi! Một nhiệm vụ bất khả thi!”

“Không phải bất khả thi với cha.” Lily nói. “Nếu không ai sửa được Elephanta, thì cha có thể.”

“Cha không biết nữa, Lily à...” Cha trả lời.

“Dĩ nhiên cha có thể. Cha là nhà sáng chế vĩ đại nhất đất nước. Và nếu Nữ hoàng yêu cầu cha thì Người chắc hẳn cũng nghĩ vậy.” Lily băn khoăn không biết nó có đủ dũng cảm để đưa ra gợi ý tiếp theo hay không.

“Nhưng với thời gian quá ít ỏi như vậy thì cha sẽ cần bọn con cùng tới London và giúp đỡ đấy.”

Cha lắc đầu. “Không, Lily. Con và Robert sẽ ở nhà. Cha không muốn các con dính vào bất cứ vụ rắc rối mới nào đâu. Cha sẽ đi London một mình và không muốn lôi kéo sự chú ý vào chúng ta đâu. Bên cạnh đó, các con đã có mọi thứ mình thích ở đây rồi, đúng không?”

“Nhưng, cha à...”

“Không nhưng nhị gì hết, cha đã quyết định rồi. Và vì đang là người sáng chế vĩ đại nhất đất nước... cha muốn mọi người quên cha đi. Quên chúng ta đi. Đó là cách duy nhất chúng ta có thể hy vọng để ẩn mình. Có nhiều kẻ cơ hội tham lam ở xung quanh ta, Lily à, và nếu họ phát hiện ra con đặc biệt ra sao thì họ sẽ treo thưởng cho cái đầu của con đấy, hay nói đúng hơn là trái tim của con. Cha không thể mạo hiểm đánh mất con như vậy được. Cha đã từng chứng kiến con ở ngưỡng cửa của thần Chết hai lần rồi và cha cũng từng đánh mất người mẹ tội nghiệp của con. Con là điều duy nhất cha còn giữ được, là tất cả những gì cha trông đợi.”

Ông quay đi và khịt mũi một cái. Sau đó, ông gấp bức thư và đặt lại vào phong bì. “Vì vậy cha nghĩ hai đứa nên ở nhà.”

“Chúng cháu ít ra có thể tới trường làng khi bác đi vắng chứ ạ?” Robert hỏi. “Ở đó chúng cháu sẽ không bị hại đâu, đúng không?”

“Bà Rust và những người máy khác có thể tiếp tục dạy các con.” Cha phản đối. “Trong thời gian đó, cha sẽ đi thực hiện công việc cho Nữ hoàng. Nếu không phải để kiếm tiền, cha sẽ không mạo hiểm thu hút sự chú ý vào mình như vậy, nhưng cha sẽ đi hoàn thành nhiệm vụ, quay trở về nhanh chóng và yên lặng nhất có thể. Sau đó, chúng ta có thể theo kịp bằng những buổi học thêm.”

Lily lắng nghe bài thuyết giáo của cha với cảm giác nghi hoặc nặng nề. Cha vẫn đang sống với quá khứ, cố giấu kín hành tung của gia đình mình. Nhưng nguy hiểm giờ đã qua rồi, con bé có thể chắc chắn điều này. Và nếu có gì đó xảy ra, chẳng lẽ ông không thể thấy nó gần như đã trưởng thành và có thể hoàn toàn tự chăm sóc được bản thân mình rồi sao? Vì lẽ gì chứ? Nó thậm chí còn có thể giúp ông làm việc. Nhưng cha chẳng nghĩ về những

điều ấy. Trong thế giới của ông, nó sẽ luôn bị giấu đi mãi mãi, giống như một bí mật nào đó vậy.

“Cha nghĩ chúng ta đã làm xong.” Cha lên dây cót cho cô Tock, và họ cùng chờ đợi... Rồi chậm rãi, rất chậm rãi, cô rung mình tỉnh dậy.

“Hỡi thần Máy!” Cô cảm thán. “Tôi cảm tưởng như mình đã ngủ cả nghìn năm rồi ấỵ. Tôi đã bỏ lỡ những gì nhĩ?”

“Không nhiều lắm.” Malkin ngáp. “Chỉ có mỗi bức thư từ Nữ hoàng thôi.”

“Chỉ có thế sao!” Cô Tock lục cục nói. “Chà, ơn thần Máy về điều ấỵ!”

Lily bắn khoản liệụ cô đã hiểu hết lời Malkin nói hay chưa, nhưng cha dường như chắc chắn rằng cô đã bình thường.

“Giờ cô sẽ hoạt động tốt như mới.” Ông nói với cô Tock. “Lily sẽ dẫn cô ra ngoài, đúng không nhĩ, Lily?”

“Dĩ nhiên ạ.”

Sau khi Lily đỡ cô Tock đi ra cửa, con bé và Robert giúp cha thu dọn các dụng cụ của ông. Đột nhiên, cha dừng lại và chăm chú nhìn hai đứa.

“Robert, bác tự hỏi không biết lát nữa cháu có muốn đi theo bác vào phòng làm việc của bác không? Có đôi điều bác muốn thảo luận với cháu... về ờ, tình hình của cháu.”

Dạ dày Robert đột ngột nảy lên một cái. Cậu biết chính xác ý giáo sư là gì - một hình ảnh hỗn tạp chân thực của những bóng ma, những cửa hiệu chìm trong lửa và những mường tượng về người mẹ đang thất lạc ào ạt xô bên trong cậu, chực trào ra ngoài. Kể từ hồi ba Robert mất sáu tháng về trước, giáo sư đã cố giúp cậu tìm kiếm tung tích của mẹ, để bà biết về tình trạng khó khăn của cậu và họ có thể giải quyết đồng hỗn độn của Cửa hiệu

Đồng hồ của nhà Townsend. Phải chăng ông đã tìm ra gì đó? Nếu ông muốn chỉ tiết lộ thông tin riêng với cậu, thì Robert nghĩ đây ắt hẳn là tin xấu.